

येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण - क्रमांक तीन

भविष्यवाणीच्या पायाभूत तत्त्वांचे उलगडणे: प्रकटीकरणाचा आणि सत्याच्या मार्गाचा एक अभ्यास

Jeff Pippenger

2023-08-21

“अशा प्रकारे सत्याच्या मौल्यवान रत्नांसाठी क्षेत्र शोधताना आणि खणताना, लपविलेले खजिने ओळखू येतात. अनपेक्षितपणे आम्हाला मौल्यवान धातुखंड सापडतो, जो गोळा करून जपून ठेवावयाचा असतो. आणि हा शोध पुढेही चालू ठेवला पाहिजे. आतापर्यंत सापडलेल्या खजिन्यांपैकी फार मोठा भाग पृष्ठभागाजवळच होता, आणि तो सहज प्राप्त झाला. जेव्हा हा शोध योग्य रीतीने चालविला जातो, तेव्हा शुद्ध समज आणि शुद्ध हृदय राखण्यासाठी प्रत्येक प्रयत्न केला जातो. जेव्हा मन खुले ठेवले जाते आणि प्रकाशनाच्या क्षेत्राचा सतत शोध घेत राहते, तेव्हा आम्हाला सत्याचे समृद्ध साठे सापडतील.”

“जुने सत्य नवीन पैलूंमध्ये प्रकट केले जाईल, आणि शोधामध्ये दुर्लक्षित राहिलेली सत्ये प्रकट होतील. सामर्थ्यशाली सत्ये भ्रमाच्या कुतर्काखाली गाडली गेली आहेत, परंतु ती परिश्रमी शोधकाला सापडतील. तो जेव्हा सत्याच्या अमूल्य रत्नांच्या खजिन्याचे घर शोधतो आणि उघडतो, ते चोरी नव्हे; कारण जे सर्व या रत्नांचे मोल जाणतात, ते त्यांचे स्वामित्व प्राप्त करू शकतात, आणि मग त्यांच्याकडेही इतरांसाठी उघडण्यास एक खजिन्याचे घर असते. जो वाटतो, तो स्वतःला त्या खजिन्यापासून वंचित करित नाही; कारण तो इतरांना आकर्षित होईल अशा रीतीने ते सादर करण्यासाठी त्याचे परीक्षण करित असताना, त्याला नवे खजिने सापडतात....”

“जे लोक सत्याचे शिक्षक म्हणून लोकांसमोर उभे राहतात, त्यांनी महान विषयांशी झुंज दिली पाहिजे. क्षुल्लक विषयांबद्दल बोलण्यात त्यांनी मौल्यवान वेळ घालवू नये. त्यांनी वचनाचा अभ्यास करावा, आणि वचनाचा प्रचार करावा. वचन त्यांच्या हातात तीक्ष्ण, दुधारी तलवारीप्रमाणे असू द्या. ते भूतकाळातील सत्यांची साक्ष देवो आणि भविष्यकाळात काय होणार आहे हे प्रकट करो.

“भविष्यवाणीतील सर्व महान सत्यांवर वाढलेला प्रकाश चमकेल, आणि ती सर्व नूतनतेने व तेजस्वितेने दिसून येतील, कारण धार्मिकतेच्या सूर्याचे तेजस्वी किरण संपूर्णविर प्रकाश टाकतील.” Manuscript Releases, volume 1, 37-40.

मला विश्वास आहे की, प्रकाशितवाक्याच्या पुस्तकातील अध्ययन पुढे नेण्यास आपण आरंभ करित असताना, यापूर्वीच्या लेखांद्वारे मी आता पुरेशा भविष्यसूचक प्रतिमानांची मांडणी केली आहे, ज्यामुळे एक चांगला संदर्भबिंदू उपलब्ध झाला आहे. जर आपण हे लेख ऑनलाईन वाचत असाल, तर हे लेख दिनांकानुसार क्रमाने आहेत, हे आपण समजून घ्याल, अशी माझी आशा आहे. माझ्या मांडणीपैकी बहुतांश गोष्टींशी परिचित असलेले काही जण हे लेख अनुसरत आहेत, याची मला जाणीव आहे, आणि या सर्व पुनरुक्तीसाठी मी त्यांची क्षमा मागतो. आपण ज्या सत्यांचा विचार करित आहोत त्यांस पुरेसा बायबलाधिष्ठित आधार मिळावा, आणि Future for America जे तत्त्वे वापरते त्यांशी नव्याने परिचित होणाऱ्या एखाद्या व्यक्तीलाही समजून घेता यावे व तो त्यामध्ये गुंतलेलाच राहावा, जरी आम्हांपैकी अनेकांना आधीपासून परिचित असलेल्या या संकल्पनांची काहीशी ओळख त्याला नसली, तरीही, यासाठी मी प्रयत्न करित आलो आहे.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात काही अत्यंत सामर्थ्यशाली सत्ये उघड झाली आहेत, जी अलीकडेपर्यंत मी कधीही ओळखली नव्हती. ही सत्ये मांडण्यापूर्वी भविष्यवाणीनिष्ठ आधाराची पूर्वपीठिका उभी करण्याचा प्रयत्न न करता मी ती थेट सार्वजनिक क्षेत्रात मांडू शकलो असतो; परंतु ही सत्ये इतकी नवी आणि इतकी गंभीर आहेत की, मी ज्या सत्यांना कृपाकाळ संपण्याच्या अगदी आधी घडणाऱ्या प्रकटीकरणाच्या उन्मोचनाचे प्रतिनिधित्व मानतो, त्या सत्यांना आधार देण्यासाठी काही पायाभूत अधिष्ठान नसताना ती सामायिक करण्यास मी तयार नव्हतो.

आणि तो मला म्हणाला, “या पुस्तकातील भविष्यवाणीची वचने मुद्रांकित करू नकोस; कारण काळ समीप आला आहे. जो अन्यायी आहे, तो अजूनही अन्यायीच राहो; आणि जो अपवित्र आहे, तो अजूनही अपवित्रच राहो; आणि जो नीतिमान आहे, तो अजूनही नीतिमानच राहो; आणि जो पवित्र आहे, तो अजूनही पवित्रच राहो.” प्रकटीकरण 22:10, 11.

येशूने सत्य शिकवण्याविषयी एक तत्त्व मांडले, जे मला वाटते येथे लागू पडते. हे तत्त्व पवित्र आत्म्याच्या कार्याच्या ओळखीच्या संदर्भात मांडलेले आहे.

आणि तो आल्यावर पापाविषयी, नीतिमत्त्वाविषयी आणि न्यायाविषयी जगाला दोषी ठरवील: पापाविषयी, कारण ते माझ्यावर विश्वास ठेवत नाहीत; नीतिमत्त्वाविषयी, कारण मी माझ्या पित्याकडे जातो, आणि तुम्ही मला यापुढे पाहणार नाही; न्यायाविषयी, कारण या जगाचा अधिपती न्याय केला गेला आहे. मला तुम्हांला अजून पुष्कळ गोष्टी सांगावयाच्या आहेत, पण त्या तुम्हांला आता सहन होणार नाहीत. तथापि तो, सत्याचा आत्मा, आल्यावर तुम्हांला सर्व सत्यात मार्गदर्शन करील; कारण तो स्वतःहून बोलणार नाही; परंतु जे काही तो ऐकेल तेच तो बोलेल; आणि येणाऱ्या गोष्टी तो तुम्हांला कळवील. तो माझे गौरव करील; कारण तो माझ्यातील घेऊन ते तुम्हांला प्रकट करील. योहान 16:8-16.

जेव्हा ख्रिस्त म्हणाला, “मला तुम्हांला अजून बऱ्याच गोष्टी सांगायच्या आहेत, पण तुम्ही त्या आता सहन करू शकत नाही,” तेव्हा त्यामुळे माझी ही खात्री दृढ होते की आता सामायिक करण्यासाठी बरेच काही आहे; परंतु त्या सत्यांवर उभारणी करण्यासाठी प्रथम एक तर्कसंगत आधारभूमी असली पाहिजे. असे असताना, मागील वचने पवित्र आत्म्याने “जगाला पापाविषयी, नीतीविषयी आणि न्यायाविषयी” दोषी ठरविण्याच्या कार्यामध्ये प्रतिबिंबित झालेल्या तीन देवदूतांच्या संदेशांची ओळख करून देतात. ते तीन संदेश अंतिम इशान्याचा संदेश आहेत; म्हणून पवित्र आत्म्याच्या कार्याची ओळख करून देणारा हा उतारा एक महत्त्वपूर्ण साक्ष आहे, कारण तो यावर भर देतो की हा संदेश क्रमाक्रमाने समजला जातो, आणि तो केवळ त्या लोकांनाच समजतो ज्यांच्याकडे पवित्र आत्म्याचे तेल आहे. योहान, प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात, जगाच्या अंतकाळी तो स्वतः सबाथ पाळणारा सातव्या दिवसाचा अॅडव्हेंटिस्ट आहे, असे दर्शविताना ह्याच सत्याचे प्रतिनिधित्व करतो.

प्रभूच्या दिवशी मी आत्म्यात होतो, आणि माझ्या मागून तुरहीसारखा एक मोठा आवाज मला ऐकू आला. प्रकटीकरण 1:10.

जगाच्या शेवटी असलेले सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट, जे प्रकटीकरणातील उघड करण्यात आलेला संदेश समजून घेतील, ते असे करतील कारण ते “आत्म्यात” असतील. त्या दृष्टांताच्या संदर्भात, ज्याविषयी आपल्याला सांगण्यात आले आहे की तो “अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचे चित्रण करतो,” योहान हा शहाणा कुमारी आहे, कारण त्याच्याकडे आत्म्याचे तेल आहे. तो जगाच्या शेवटी असलेल्या त्या शहाण्या कुमारीकांचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्या आपल्या “मागून” येणारा मोठा आवाज ऐकतात. त्याच्या “मागून येणारा आवाज” हा पुढीलच वचनात ओळख करून दिल्याप्रमाणे अल्फा आणि ओमेगा आहे, आणि तो आवाज त्याला जुन्या मार्गाकडे परत येऊन त्यांत चालण्याची सूचना देतो.

परमेश्वर असे म्हणतो: रस्त्यांवर उभे राहा, पाहा, आणि जुन्या वाटांविषयी विचारा, चांगला मार्ग कोठे आहे ते शोधा, आणि त्यात चाला; म्हणजे तुम्हांला तुमच्या जीवांसाठी विश्रांती मिळेल. पण त्यांनी म्हटले, आम्ही त्यात चालणार नाही. यिर्मया ६:१६.

यिर्मया ज्याचा उल्लेख “विश्रांती” असा करतो, ती उत्तरकालीन वर्षावाच्या वेळी होणारी पवित्र आत्म्याची ओतप्रोत वर्षाव आहे. पुढील वचनात यिर्मया त्या मूर्ख कुमारीकांचे दुसरे उदाहरण देतो, ज्या अॅडव्हेंटिझमच्या पायाभूत तत्वांकडे (जुने मार्ग) परत येण्यास आणि त्यात चालण्यास नकार देतात.

मी तुमच्यावर पहारेकरीही नेमले आणि म्हटले, तुतारीचा आवाज ऐका. पण त्यांनी म्हटले, आम्ही ऐकणार नाही. यिर्मया ६:१७.

जेव्हा योहान आपल्या मागून येणारा, त्याला जुन्या मार्गाकडे किंवा अॅडव्हेंटिझमच्या पायाभूत तत्वांकडे निर्देश करणारा आवाज ऐकतो, तेव्हा तो ऐकणारा आवाज कर्ण्यासारखा असतो. तो आवाज देवाने अॅडव्हेंटिझमवर नेमलेल्या “पहारेकऱ्यांद्वारे” पोहोचविला जातो. पिताश्री मिलर हे ते पहारेकरी होते, ज्यांनी न्यायनिवाड्याच्या आरंभाची घोषणा करणाऱ्या पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या प्रसारणकाळात अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी इशान्याचा कर्ण फुंकला. परंतु योहान विशेषतः त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो, जे न्यायनिवाड्याच्या समाप्तीची घोषणा करणारा तिसऱ्या देवदूताचा संदेश प्रसारित करतात. तो त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो, जे देवाने मिलर यांच्या कार्याद्वारे उभारलेल्या पायाभूत तत्वांकडे परत येतात.

आम्ही वर्षानुवर्षे पुन्हा पुन्हा दर्शविले आहे, (आणि ते हबक्कूकच्या तक्त्यांमध्ये आढळते), की पहिल्या देवदूताचा संदेश “देवाचे भय बाळगा” हा पापाची खात्री पटविण्यासाठी आहे, आणि दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशात नीतिमत्ता प्रकट होते, तर तिसरा न्याय ओळख करून देतो. ही तीन देवदूतांची तीन पावले आहेत आणि पवित्र आत्म्याच्या कार्याचीही तीन पावले आहेत. ही तीन पावले त्या तीन हिब्रू अक्षरांनीही दर्शविली जातात, जी मिळून त्या हिब्रू शब्दाची रचना करतात ज्याचे भाषांतर “सत्य” असे केले जाते. योहान सोळा येथील उताऱ्यामध्ये, येशू देवाच्या लोकांना “सर्व सत्यात” मार्गदर्शन करण्याच्या पवित्र आत्म्याच्या कार्याविषयी बोलत आहे, तसेच त्यांना “येणाऱ्या गोष्टी” दाखवित आहे. तरीही येशू म्हणतो की, त्याला “तुमच्याशी बोलण्यास पुष्कळ गोष्टी आहेत; परंतु तुम्ही त्या आता सहन करू शकत नाही.”

“सत्य” असा अनुवाद केलेल्या हिब्रू शब्दाचे काही महत्त्व तुम्हाला समजले असेल, अशी मला आशा आहे. कारण आपण आता त्या प्रतीकाचा आपल्या अध्ययनाला लागू करणे नुकतेच सुरू केले आहे. प्रकटीकरणाच्या पहिल्या अध्यायातील पहिल्या तीन वचनांमध्ये देव आणि मनुष्य यांच्यामधील संप्रेषणाची प्रक्रिया ओळखून दाखविली आहे. प्रकटीकरणाने देवत्वाचे त्रिविध स्वरूप ओळखून दाखविण्यापूर्वीच ती ओळखून दाखविली आहे. प्रकटीकरणाच्या शेवटच्या वचनांमध्ये तिला दुसरी साक्ष मिळते, आणि असे करताना, “ओळीवर ओळ” लागू करण्याच्या आधारावर, ती अधिक प्रकाश उत्पन्न करते.

मग जेव्हा आपण उत्पत्ति 1:1-2:3 याची भर घालतो, तेव्हा आपल्याला तिसरा साक्षीदार आणि प्रकटीकरणाच्या आरंभ व समाप्ती येथे असलेल्या पूर्वीच्या दोन रेषांवर ठेवण्याकरिता आणखी एक भविष्यसूचक रेषा आढळते.

मग आपण येऊ घातलेल्या एलियाहची ओळख करून देणारी जुना करारातील शेवटची प्रतिज्ञा जोडतो, आणि आपल्याकडे चार भविष्यवाणीच्या रेषा असतात.

त्यानंतर आपण नव्या कराराचा पहिला अध्याय जोडतो, आणि सर्व रेषांवर अल्फा आणि ओमेगा हे तत्त्व लागू केल्यास बायबलमध्ये आढळणारा अंतिम संदेश एकत्र मांडण्यासाठी आपल्याकडे पाच रेषा असतात. आपण आधीच ओळखलेल्या त्या पाच रेषा, त्या पाचही रेषांवर सर्वत्र हे तत्त्व लागू करून, पूर्ण केल्या, तर आपण अशी अपेक्षा करावी की मत्तयाचा शेवट आणि योहानाचा शेवट ही त्याच माहितीची साक्ष देतील, ज्याची आपण विचार करत असलेल्या त्या पाचही “पहिली आणि शेवटची” भविष्यसूचक रेषा साक्ष देतात.

उघडण्यात येत असलेला संदेश प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात स्थापित आहे, म्हणून तो इतर रेषांसाठी संदर्भबिंदू आहे, आणि हे बहिण व्हाईट यांनी आम्हांस दिलेल्या या विधानाशी सुसंगत आहे की, “बायबलातील सर्व पुस्तके प्रकटीकरणात येऊन एकत्र होतात आणि समाप्त होतात.” प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील पहिल्या तीन वचनांचा संदेश, देव आपले वचन योहानापर्यंत पोहोचवून त्याच्याकडून ते लिहून कळीसियांस पाठविण्यासाठी जी प्रक्रिया वापरतो ती ओळख करून देतो. नव्या करारातील पहिले पुस्तक, जसे आधीच नमूद केले आहे, येशू ख्रिस्ताची वंशावळ मांडते आणि ते एका अत्यंत माहितीपूर्ण मुद्द्याने आरंभ होते.

येशू ख्रिस्ताच्या पिढीचे पुस्तक, जो दावीदाचा पुत्र, अब्राहामाचा पुत्र आहे. मत्तय 1:1.

येशूने कुरकुर करणाऱ्या यहुदांबरोबरचा आपला थेट संवाद “दावीदाचा पुत्र” या विषयाद्वारे त्यांना गप्प करून समाप्त केला; हा असा विषय होता की, आरंभ आणि शेवट या बायबलातील तत्त्वाचे त्यांना आकलन असते तरच यहुदांना तो समजू शकला असता. त्यांना ते समजले नाही, आणि बहुतांश अॅडव्हेंटिस्टांनाही ते समजत नाही. जो कोणी इतिहासाची पुनरावृत्ती होते या तत्त्वाविरुद्ध युक्तिवाद करू इच्छितो, तो हे दाखवून देतो की प्राचीन इस्राएल आधुनिक इस्राएलचे प्रतिरूप आहे हे त्याला समजत नाही; आणि त्या तत्त्वावर विश्वास ठेवण्यास त्यांची अनिच्छा ही, प्राचीन इस्राएलाच्या शेवटी त्याच तत्त्वाला समजून घेण्यास असलेली अगदी तशीच अनिच्छा आहे. येशूने यहुदांना दिलेल्या आपल्या अंतिम कोड्यात त्यांना या प्रश्नाकडे निर्देश करून—दावीदाचा प्रभू दावीदाचा पुत्रही कसा असू शकतो?—त्या तत्त्वाचे प्रतिनिधित्व केले.

योहान अध्याय एक यामध्ये असे स्पष्ट केले आहे की प्रारंभी वचन देवाबरोबर होते, आणि वचन देव आहे, आणि वचनाने सर्व गोष्टी निर्माण केल्या. हे अर्थातच आपण ज्या इतर विधानांचा उल्लेख करीत आहोत त्यांच्याशी सुसंगत आहे. आणि मग जर आपण योहानाच्या सुवार्तेतील शेवटचे शब्द विचारात घेतले, तर आपण पाहतो की पेत्राने, येशूने तो कशा प्रकारे मरेल हे वर्णन केल्यानंतर, प्रेषित योहानाबाबत काय होईल, असे येशूस विचारले.

पेत्राने त्याला पाहून येशूस म्हटले, “प्रभू, आणि हा मनुष्य काय करील?” येशू त्याला म्हणाला, “मी येईपर्यंत तो राहावा अशी माझी इच्छा असेल, तर त्याचे तुला काय? तू माझ्या मागे ये.” मग बंधूजनांमध्ये ही उक्ती पसरली की तो शिष्य मरणार नाही; तरी येशूने त्याला, “तो मरणार नाही,” असे म्हटले नव्हते; परंतु, “मी येईपर्यंत तो राहावा अशी माझी इच्छा असेल, तर त्याचे तुला काय?” असे म्हटले होते. हाच तो शिष्य आहे जो या गोष्टींबद्दल साक्ष देतो आणि ज्याने या गोष्टी लिहून ठेवल्या; आणि आम्हाला ठाऊक आहे की त्याची साक्ष खरी आहे. येशूने आणखीही पुष्कळ गोष्टी केल्या; त्या प्रत्येक एकेक करून लिहिल्या गेल्या असत्या, तर लिहिली जाणारी पुस्तके जगालाही सामावली नसती, असे मला वाटते. आमन. योहान 21:21-25.

पेत्राला योहान कसा मरेल, किंवा योहान मरेल तरी की नाही, हे जाणून घ्यायचे होते. याचे उत्तर त्या उतान्यात दोनदा पुनरुच्चारित केले आहे—प्रथम येशूने ते सांगितले आणि नंतर योहानाने पुन्हा असे म्हटले, “जर माझी इच्छा असेल की तो [योहान] मी येईपर्यंत राहावा, तर त्याचे तुला काय?” योहान खरोखरच येशूच्या दुसऱ्या आगमनापर्यंत जिवंत राहिला.

इतिहासाची पुनरावृत्ती होते, आणि जी इतिहासकथा पुनरावृत्त होणार आहे ती जगाच्या शेवटीच पुनरावृत्त होते, यावर तुम्ही विश्वास ठेवला तरच तुम्हाला ते “सत्य” दिसू किंवा ऐकू येऊ शकते. योहानाने प्रकटीकरणाचे पुस्तक लिहिले तेव्हा तो जगाच्या शेवटी होता. योहानाच्या सुवार्तेतील शेवटचे पुस्तक आरंभ आणि समाप्ती यांच्या इतर रेषांशी सुसंगत आहे, कारण ते योहानाला दुसऱ्या आगमनाकडे नेणाऱ्या घटनांच्या इतिहासात उभे करते, जिथे तो, अंतिम इशान्याचा संदेश जाहीर करणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करीत, तो संदेश मंडळ्यांकडे पाठवितो.

“प्रारंभीच्या ख्रिस्ती लोकांच्या दिवसांत, ख्रिस्त दुसऱ्यांदा आला. त्याचे पहिले आगमन बेथलेहेम येथे झाले, जेव्हा तो बालकाच्या रूपाने आला. त्याचे दुसरे आगमन पाटमोस बेटावर झाले, जेव्हा त्याने आपले वैभवातले स्वरूप योहान प्रकटकर्त्यास प्रकट केले; आणि त्याला पाहिल्यावर तो ‘त्याच्या पायांपाशी मेलेल्यासारखा पडला.’ परंतु ख्रिस्ताने त्याला ते दृश्य सहन करण्यासाठी बळ दिले, आणि मग त्याला आशियातील मंडळ्यांना लिहिण्यासाठी संदेश दिला; ज्यांची नावे प्रत्येक मंडळीच्या वैशिष्ट्यांचे वर्णन करणारी आहेत.”

“ख्रिस्ताने आपल्या सेवक संदेष्ट्यास प्रकट केलेला प्रकाश आपल्यासाठी आहे. त्याच्या प्रकटीकरणात तीन देवदूतांच्या संदेशांचा उल्लेख दिलेला आहे, आणि त्या देवदूतांचे वर्णनही दिलेले आहे, जो मोठ्या सामर्थ्याने स्वर्गातून खाली येणार होता व आपल्या गौरवाने पृथ्वी प्रकाशित करणार होता. त्यात शेवटच्या दिवसांत अस्तित्वात असणाऱ्या दुष्टतेविरुद्ध आणि पशूच्या चिन्हाविरुद्ध इशारे आहेत. आपण केवळ हा संदेश वाचून समजून घ्यायचा नाही, तर तो जगाला ठाम व स्पष्ट स्वरात घोषित करायचा आहे. योहानास प्रकट झालेल्या या

गोष्टी सादर करून आपण लोकांना जागृत करू शकू." Manuscript Releases, volume 19, 41.

योहानाच्या सुवार्तेचा शेवट, योहानाला दुसऱ्या आगमनाच्या इतिहासात भविष्यसूचक रीतीने स्थान देऊन, प्रकटीकरणाच्या पहिल्या तीन वचनांतील संप्रेषण-प्रक्रियेची ओळख करून देतो. अशा रीतीने, येशूच्या पहिल्या "दुसऱ्या आगमनाचा" (पात्मोस) उपयोग करून त्याच्या शेवटच्या "दुसऱ्या आगमनाचे" उदाहरण दाखविले जाते. हे आपण विचारात घेत असलेल्या इतर रेषांशी पूर्णपणे सुसंगत आहे, कारण ते योहानाला जगाच्या शेवटी, पात्मोस येथे, जिथे त्याला येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण प्राप्त होते, तेथे दर्शविते. मग मत्तयाच्या पुस्तकाच्या शेवटाबद्दल काय?

मग ते अकरा शिष्य गालीलात, येशूने त्यांना नेमून दिलेल्या डोंगरावर गेले. आणि त्यांनी त्याला पाहिले तेव्हा त्यांनी त्याची उपासना केली; पण काहींनी संशय धरला. आणि येशू त्यांच्याजवळ येऊन त्यांच्याशी बोलला, असे म्हणाला, स्वर्गात आणि पृथ्वीवर सर्व अधिकार मला दिला आहे. म्हणून तुम्ही जाऊन सर्व राष्ट्रांना शिष्य करा, त्यांना पित्याच्या, पुत्राच्या आणि पवित्र आत्म्याच्या नावाने बाप्तिस्मा द्या; आणि मी तुम्हांला आज्ञा केली आहे त्या सर्व गोष्टी पाळावयास त्यांना शिकवा; आणि पाहा, युगाच्या समाप्तीपर्यंत मी सर्वकाळ तुम्हांबरोबर आहे. आमेन. मत्तय 28:16-20.

या उताऱ्यात सर्व सत्ता येशूला देण्यात आलेली आहे, आणि ही अर्थातच त्याची सर्जनशील सत्ता असेल. आणि मग तो पित्याच्या, पुत्राच्या तसेच उत्पत्ति एकमध्ये पाण्यावर संचार करणाऱ्या पवित्र आत्म्याच्या, आणि देवाच्या सिंहासनासमोर असलेल्या सात आत्म्यांच्या नावाने बाप्तिस्मा देण्याची आज्ञा देतो. हा उतारा दर्शवितो की ख्रिस्ती लोकांनी स्वर्गीय त्रिकुटातील तीन व्यक्तींना तीन स्वतंत्र सत्ता म्हणून ओळखावे. मत्तयाच्या शेवटी इतर सहा जसे करतात तसेच या ओळींमध्ये भर घातली आहे.

"ख्रिस्ताने बाप्तिस्माला त्याच्या आध्यात्मिक राज्यात प्रवेशाचे चिन्ह ठरविले आहे. ज्यांना पित्याच्या, पुत्राच्या, आणि पवित्र आत्म्याच्या अधिकाराखाली असल्याचे मान्य करून घ्यावयाचे आहे, त्या सर्वांनी पालन करावे अशी ही त्याने एक स्पष्ट आट केली आहे. मनुष्याला मंडळीत स्थान मिळण्यापूर्वी, देवाच्या आध्यात्मिक राज्याचा उंबरठा ओलांडण्यापूर्वी, त्याने दैवी नामाची मुद्रा प्राप्त करावयाची आहे, 'परमेश्वर आमचे नीतिमत्त्व.' यिर्मया 23:6."

"बाप्तिस्मा म्हणजे जगाचा अत्यंत गंभीर त्याग होय. जे पित्याच्या, पुत्राच्या, आणि पवित्र आत्म्याच्या त्रैकालिक नावाने बाप्तिस्मा घेतात, ते आपल्या ख्रिस्ती जीवनाच्या अगदी आरंभीच सार्वजनिकरीत्या जाहीर करतात की त्यांनी सैतानाची सेवा सोडून दिली आहे, आणि ते राजघराण्याचे सदस्य, स्वर्गीय राजाची मुले झाले आहेत. त्यांनी या आज्ञेचे पालन केले आहे, 'त्यांच्यामधून बाहेर पडा, आणि वेगळे व्हा, ... आणि अशुद्ध वस्तूस स्पर्श करू नका.' आणि त्यांच्यासाठी हे वचन पूर्ण होते, 'मी तुम्हांला स्वीकारीन, आणि तुमचा पिता होईन, आणि तुम्ही माझे पुत्र व कन्या व्हाल, असे सर्वशक्तिमान प्रभु म्हणतो.' 2 करिंथकरांस 6:17, 18."

"जेव्हा ख्रिस्ती बाप्तिस्म्याच्या गंभीर विधीस अधीन होतात, तेव्हा ते त्याच्याप्रती विश्वासू राहण्याची जी प्रतिज्ञा करतात, तिची तो नोंद करतो. ही प्रतिज्ञा म्हणजे त्यांच्या निष्ठेची शपथ होय. त्यांचा बाप्तिस्मा पित्याच्या, पुत्राच्या आणि पवित्र आत्म्याच्या नावाने होतो. अशा प्रकारे ते स्वर्गाच्या त्या तीन महान सामर्थ्यांशी एकरूप होतात. ते जगाचा त्याग करण्याची आणि देवाच्या राज्याच्या नियमांचे पालन करण्याची प्रतिज्ञा करतात. यापुढे त्यांनी जीवनाच्या नवतेत चालावे. आता त्यांनी मनुष्यांच्या परंपरांचे अनुसरण करू नये. आता त्यांनी कपटी पद्धतींचा अवलंब करू नये. त्यांनी स्वर्गराज्याच्या विधींचे पालन करावे. त्यांनी देवाच्या सन्मानाचा शोध घ्यावा. जर ते आपल्या प्रतिज्ञेला खरे राहतील, तर त्यांना अशी कृपा आणि सामर्थ्य प्रदान केले जाईल की ज्यायोगे ते सर्व नीतिमत्त्व पूर्ण करू शकतील. 'जितक्यांनी त्याला स्वीकारिले तितक्यांना त्याने देवाची मुले होण्याचा अधिकार दिला, म्हणजे त्याच्या नावावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना.'" Evangelism, 307.

येशू आपल्या वचनात आरंभीच्या गोष्टींनी शेवटाचे उदाहरण देतो, कारण तोच वचन आहे, आणि तोच अल्फा व ओमेगा आहे.

या सात ओळी एकत्र आणल्याने देव आणि मनुष्य यांच्यामधील संप्रेषणाच्या प्रक्रियेचे अत्यंत सविस्तर चित्र उभे राहते, आणि इतर "ओळी" साक्षीदारांनी मांडून आणि स्थापित केलेली अनेक अन्य निर्णायक व महत्त्वपूर्ण सत्येही त्यात प्रकट होतात. भविष्यवाणीच्या सात "ओळी" अल्फा आणि ओमेगा यांचे प्रतिनिधित्व करीत आहेत. पण मलाखीच्या पुस्तकाविषयी काय?

मलाखीचे पुस्तक हे अॅडव्हेंटिझममधील अविश्वासी याजकांविरोद्धचे एक तीव्र धिक्कार आहे. जगाच्या अंतकाळी अॅडव्हेंटिझममध्ये उपासकांच्या दोन वर्गांची ओळख करून देत ते आरंभ होते.

मलाखीच्या द्वारे इस्राएलाविषयी परमेश्वराच्या वचनाचा भार. परमेश्वर म्हणतो, "मी तुमच्यावर प्रेम केले आहे." तरी तुम्ही म्हणता, "तू आमच्यावर कशात प्रेम केले आहेस?" परमेश्वर म्हणतो, "एसाव याकोबाचा भाऊ नव्हता काय? तरीही मी याकोबावर प्रेम केले." मलाखी 1:1, 2.

मलाखी पुढे आपल्याला सांगतो की जगाच्या शेवटी उपासकांचे हे दोन वर्ग म्हणजे याजकांचे दोन वर्ग आहेत.

आणि आता, हे याजकहो, ही आज्ञा तुम्हांसाठी आहे. जर तुम्ही ऐकणार नाही, आणि माझ्या नावाला महिमा देण्यासाठी मनावर घेणार नाही, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, तर मी तुमच्यावर शाप पाठवीन, आणि तुमच्या आशीर्वादांनाही शाप देईन; होय, मी त्यांना आधीच शाप दिला आहे, कारण तुम्ही ते मनावर घेत नाही. मलाखी 2:1, 2.

मलाखीच्या प्रारंभी दोन प्रकारच्या याजकांद्वारे लाओदिकीया व फिलदेल्फिया यांस दिलेल्या संदेशाचे प्रतीकात्मक दर्शन घडविले आहे. याजकांना "ऐकण्याची" आज्ञा दिली आहे. योहान त्या याजकांचे प्रतिनिधित्व करतो जे ऐकतात, आणि याजक देवाच्या करारातील निवडलेल्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो. ते आधीच शापित झालेले आहेत, आणि जर त्यांनी "ऐकले" नाही, तसेच जर त्यांनी "मनावर घेतले" नाही किंवा "घेणार नाही," तर त्यांच्यावर पुन्हा शाप येईल.

तुम्हीहि जिवंत दगडांसारखे आत्मिक घर म्हणून रचले जात आहात, पवित्र याजकवर्ग व्हावे म्हणून, येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला ग्राह्य असे आत्मिक यज्ञ अर्पण करण्यासाठी. म्हणूनच शास्त्रात असेही समाविष्ट आहे, "पाहा, मी सियोनमध्ये एक प्रमुख कोनशिला ठेवित आहे, निवडलेली, बहुमोल; आणि जो त्याच्यावर विश्वास ठेवितो तो लज्जित होणार नाही." म्हणून तुम्हांला, जे विश्वास ठेवता, तो बहुमोल आहे; परंतु जे आज्ञा पाळत नाहीत त्यांच्यासाठी, "ज्या दगडाला बांधकाम करणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोनाचा मुख्य दगड झाला," आणि "अडखळण्याचा दगड व अपराधाचा खडक" झाला; म्हणजे जे वचनावर अडखळतात, आज्ञाभंग करणारे आहेत; आणि त्यासाठीच ते नेमले गेले होते. पण तुम्ही निवडलेला वंश, राजकीय याजकवर्ग, पवित्र राष्ट्र, देवाची स्वतःची प्रजा आहात; यासाठी की ज्याने तुम्हांला अंधकारातून आपल्या अद्भुत प्रकाशात बोलाविले, त्याची महती तुम्ही प्रकट करावी. जे पूर्वी लोक नव्हते, ते आता देवाचे लोक आहात; ज्यांना दया प्राप्त झाली नव्हती, त्यांना आता दया प्राप्त झाली आहे. १ पेत्र २:५-१०.

याजक हे देवाचे निवडलेले लोक आहेत, ज्यांची मंदिराच्या पायातील "कोनशिळे"द्वारे परीक्षा होते. कोनशिळा ही अशी शिळा असते, जिच्या अनुषंगाने पायातील इतर सर्व दगडांची मांडणी केली जाते; आणि संपूर्ण मंदिराचा भार वाहणारी शिळाही तीच असते. मिलर यांची कोनशिळा म्हणजे लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील "सात वेळा" होय. कोनशिळेची, किंवा बांधणाऱ्यांनी नाकारलेल्या त्या दगडाची, ही मंदिराच्या बांधणीची खरी कथा आहे; आणि ती भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या लिखाणांत अत्यंत विशिष्टपणे वर्णन केलेली आहे. प्रथम नाकारण्यात आलेल्या त्या दगडाविषयी एक मुद्दा असा आहे की, तो नाकारल्यानंतर बाजूला ठेवण्यात आला; आणि त्या क्षणापासून मंदिराचे बांधणारे त्यांच्या कामाच्या परिसरात बाजूला ठेवलेल्या त्या कोनशिळेवर वारंवार अडखळत असत. तो अडखळण्याचा दगड होता.

मलाखीमध्ये देव दुष्ट याजकांना, जे मूर्ख लाओदीकेयातील कुमारिका म्हणूनही ओळखले जातात, हे कळवितो की तो त्यांना “शाप” देणार आहे आणि तो आधीच त्यांना शाप दिला आहे. तो त्यांना शाप देतो, कारण ते एलियाच्या संदेशाला “ऐकणार” नाहीत आणि तो आपल्या अंतःकरणावर “धरणार” नाहीत. एलियाचा संदेश पित्यांची अंतःकरणे मुलांकडे आणि मुलांची अंतःकरणे पित्यांकडे वळवितो. त्यांच्या अंतःकरणांचे वळणे हे पिते आणि मुले यांचा एलियाचा संदेश ऐकण्याचे प्रतिनिधित्व करते, जो प्रथम आणि अंतिम यांचा सिद्धांत आहे. प्रथम आणि अंतिम यांचा संदेश ऐकणे पुरेसे नाही; तो अंतःकरणावर धरला गेला पाहिजे. एलियाचा संदेश स्वीकारणे म्हणजे तो आपल्या अंतःकरणावर धरणे होय. जर एखादा याजक तो सिद्धांत ऐकणार नसेल, तर तो शापित होईल.

१८६३ मध्ये त्यांनी मिलर यांनी शोधलेले सर्वप्रथम मूलभूत सत्य नाकारण्याची प्रक्रिया सुरू केली, आणि त्या दिवसापासून आजपर्यंत त्या नकारातच सातत्य ठेवले; अशा रीतीने त्यांनी स्वतःवर शाप ओढवून घेतला. परंतु जरी प्रगतीशील शापाची सुरुवात १८६३ मध्ये झाली, (कारण ते आधीच शापित आहेत), तरी जो शाप भविष्यकाळाच्या अर्थाने आहे, तो रविवारच्या कायद्याच्या वेळी ते प्रभूच्या तोंडातून उगळले जातात तेव्हा घडतो. मलाखीच्या आरंभीचा भाग शेवटाचे चित्रण करतो, कारण शेवट हा शहाणे व मूर्ख याजकांना दिलेल्या अंतिम इशान्याचे प्रतिनिधित्व करतो. मलाखीतील शहाणे व मूर्ख यांचे प्रतिनिधित्व एसाव व याकोब यांनी केलेले आहे. ज्येष्ठ भाऊ, पहिलावान असल्यामुळे जन्मसिद्ध हक्काद्वारे कराराचे प्रतिनिधित्व करणारा, हा धाकट्या भावाच्या विरोधात उभा आहे. ज्येष्ठ हा पहिला असून धाकटा हा शेवटचा आहे.

मलाखीमध्ये एसाव आणि याकोब हे दोघेही लाओदिकीयन अॅडव्हेंटिस्ट आहेत; परंतु शेवटी धाकट्याने प्रभूचा “आवाज” ऐकला, पश्चात्ताप केला, आणि त्याचे नाव बदलून इस्राएल करण्यात आले. ज्येष्ठाने, पहिल्याने, ऐकले नाही. याकोबाने त्या रात्री प्रभूचा आवाज ऐकला, ज्या रात्री त्याने स्वप्न पाहिले आणि ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या शिडीवर देवदूत वर चढताना व खाली उतरताना पाहिले. याकोब जगाच्या अंतकाळातील लाओदिकीयन अॅडव्हेंटिस्टांचे प्रतिनिधित्व करतो, जेव्हा ते प्रकटीकरण अध्याय एकाच्या पहिल्या तीन वचनांचा अनुभव घेतात, तेव्हा ते लाओदिकीयन अवस्थेतून फिलाडेल्फीयन अवस्थेकडे परिवर्तित होतात; हे योहान आणि याकोबाच्या देवदूतांच्या वर-खाली जाणाऱ्या शिडीच्या स्वप्नाद्वारे दर्शविले आहे. तो अनुभव म्हणजे याकोबाच्या इस्राएल, म्हणजे फिलाडेल्फीयन, होण्याच्या परिवर्तनाची सुरुवात होय. याकोबाच्या परिवर्तनकथेचा शेवट पेनुएल येथे तो ख्रिस्ताशी झुंज देतो, तेव्हा होतो. म्हणून याकोबाच्या ज्येष्ठाधिकाराची कथा प्रकटीकरण अध्याय एकाच्या पहिल्या तीन वचनांमध्ये सुरू होते, जेव्हा अंतिम इशान्याच्या संदेशावरील शिक्का उघडला जात आहे, आणि ती संकटकाळात, शेवटच्या सात पीडांच्या काळात समाप्त होते.

सर्व चार प्रारंभ व समाप्तींचे संच, “ओळीवर ओळ” या रीतीने, येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाच्या संदेशाची साक्ष देतात. प्रश्न असा आहे की मूर्ख याजक ऐकतील की ऐकणार नाहीत.

जो वाचतो तो धन्य आहे, आणि जे या भविष्यवाणीचे वचन ऐकतात व त्यात लिहिलेल्या गोष्टी पाळतात तेही धन्य आहेत; कारण समय जवळ आला आहे. प्रकटीकरण १:३.

जे ज्ञानी याजक आत्मा मंडळ्यांना काय म्हणतो हे ऐकतात, ते एलियाचा संदेश ऐकतात. मिलर एलिया होता, आणि काहींनी ऐकले, परंतु इतरांनी नकार दिला.

“विल्यम मिलर यांनी प्रचार केलेले सत्य स्वीकारण्यास हजारो लोक प्रवृत्त झाले, आणि संदेश घोषित करण्यासाठी एलियाच्या आत्म्याने व सामर्थ्याने देवाचे सेवक उभे करण्यात आले. येशूचा अग्रदूत योहान याच्याप्रमाणे, हा गंभीर संदेश जाहीर करणाऱ्यांना कुऱ्हाड झाडाच्या मुळाशी ठेवण्याची आणि मनुष्यांनी पश्चात्तापास साजेशी फळे आणावीत असे आवाहन करण्याची सक्ती जाणवली. त्यांच्या साक्षीचे स्वरूप असे होते की तिने मंडळ्यांना जागृत करावे, त्यांच्यावर प्रभावी रीतीने परिणाम करावा, आणि त्यांचा खरा स्वभाव प्रकट करावा. आणि येऊ घातलेल्या क्रोधापासून पळून जाण्याची गंभीर चेतावणी देण्यात आली तेव्हा, मंडळ्यांशी जोडलेले असलेल्यांपैकी अनेकांनी तो आरोग्यदायी संदेश स्वीकारला; त्यांनी आपल्या धर्मत्यागांना ओळखले,

आणि पश्चात्तापाच्या कडवट अश्रूंनी व आत्म्याच्या खोल वेदनेने देवापुढे स्वतःला नम्र केले. आणि देवाचा आत्मा त्यांच्यावर विसावला तेव्हा, त्यांनी हा घोष उच्चारण्यास साहाय्य केले, 'देवाला भिऊन राहा, आणि त्याला गौरव द्या; कारण त्याच्या न्यायनिवाड्याची वेळ आली आहे.'" Early Writings, 233.

मिलर यांचा प्रकार एलीया आणि योहान बाप्टिस्ता या दोघांद्वारे पूर्वछायित करण्यात आला होता; कारण योहान बाप्टिस्त्याने ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनासाठी मार्ग तयार केला, आणि मिलर यांनी २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्र स्थानी ख्रिस्ताच्या येण्यासाठी मार्ग तयार केला. मलाखी थेट योहान आणि मिलर यांच्या कार्याची ओळख करून देतो.

पाहा, मी माझा दूत पाठवीन, आणि तो माझ्यापुढे मार्ग सिद्ध करील; आणि ज्याचा तुम्ही शोध करता तो प्रभू, तो आपल्या मंदिरात अकस्मात येईल; होय, कराराचा दूत, ज्याच्यामध्ये तुम्ही आनंद मानता; पाहा, तो येईल, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो. परंतु त्याच्या येण्याचा दिवस कोण सहन करू शकेल? आणि तो प्रकट होईल तेव्हा कोण उभा राहू शकेल? कारण तो शुद्ध करणाऱ्याच्या अग्नीसारखा आणि धोब्याच्या साबणासारखा आहे; आणि तो चांदी शुद्ध करणारा व पवित्र करणारा म्हणून बसेल; आणि तो लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करील, आणि त्यांना सोन्या-चांदीप्रमाणे परिष्कृत करील, जेणेकरून ते परमेश्वराला नीतिमत्त्वाने अर्पण अर्पितील. तेव्हा यहुदा आणि यरुशलेम यांचे अर्पण परमेश्वराला प्राचीन दिवसांप्रमाणे आणि पूर्वीच्या वर्षांप्रमाणे प्रिय होईल. आणि मी न्यायासाठी तुमच्याजवळ येईन; आणि जादूटोणा करणाऱ्यांविरुद्ध, व्यभिचाऱ्यांविरुद्ध, खोटी शपथ घेणाऱ्यांविरुद्ध, मजुराची मजुरी दडपणाऱ्यांविरुद्ध, विधवा व पितृहीन यांच्यावर अत्याचार करणाऱ्यांविरुद्ध, आणि परक्याला त्याच्या हक्कापासून दूर लोटणाऱ्यांविरुद्ध, आणि माझे भय न बाळगणाऱ्यांविरुद्ध मी त्वरित साक्षीदार होईन, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो. कारण मी परमेश्वर आहे, मी बदलत नाही; म्हणूनच, हे याकोबाच्या पुत्रांनो, तुम्ही नष्ट झाले नाही. मलाखी ३:१-६.

त्याच्या इतिहासातील 'पहारेकरी' म्हणून, मिलरचे कार्य मंदिराच्या पायाभरणीला उभारण्याचे प्रतिनिधित्व करित होते. प्रारंभी त्याचे कार्य असे एका कार्याचे उदाहरण असले पाहिजे, जे मंदिराच्या समाप्तीचे प्रतिनिधित्व करते. त्या अंतिम कार्यासाठी आणखी एका पहारेकऱ्याची आवश्यकता आहे, जो रणशिंंगाला निश्चित असा नाद देईल. मिलर आणि पहिल्या देवदूताचा संदेश यांनी न्यायाच्या प्रारंभाची घोषणा केली; आणि ज्याचे प्रतिरूप मिलर आहे असा पहारेकरी अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी न्यायाच्या समाप्तीची घोषणा करील.

मलाखीमध्ये प्रभु असे वचन देतो की तो "चेतूक करणाऱ्यांविरुद्ध, व्यभिचाऱ्यांविरुद्ध, खोटी शपथ घेणाऱ्यांविरुद्ध, आपल्या मजुराची मजुरी दडपून ठेवणाऱ्यांविरुद्ध, विधवा व पितृहीन यांच्यावर जुलूम करणाऱ्यांविरुद्ध, परक्याला त्याच्या हक्कापासून दूर लोटणाऱ्यांविरुद्ध, आणि माझे भय न बाळगणाऱ्यांविरुद्ध" न्याय आणील. येथे ज्यांची ओळख करून दिली जात आहे ते म्हणजे "सेनाधीश परमेश्वराचे" "भय न बाळगणारे" लोक. विल्यम मिलर हा पहिल्या देवदूताचा दूत आहे, जो लोकांना "देवाचे भय बाळगा" असे आवाहन करतो. पायाभूत तत्त्वे नाकारणे म्हणजे देवाचे भय नाकारणे होय.

कारण पाहा, तो दिवस येत आहे, जो भट्टीसारखा धगधगीत जाळील; आणि सर्व गर्विष्ठ, होय, आणि जे जे दुष्टपणे वागतात ते सर्व खुंटासारखे होतील; आणि जो दिवस येत आहे तो त्यांना भस्म करून टाकील, असे सैन्यांचा परमेश्वर म्हणतो, इतके की त्यांच्यात मूळही उरणार नाही आणि फांदीही उरणार नाही. परंतु जे माझ्या नावाचे भय बाळगतात त्यांच्यावर नीतिमत्त्वाचा सूर्य आपल्या पंखांत आरोग्य घेऊन उगवेल; आणि तुम्ही बाहेर पडाल, आणि गोठ्यातील वासरांसारखे वाढाल. आणि तुम्ही दुष्टांना तुडवाल; कारण ज्या दिवशी मी हे करीन त्या दिवशी ते तुमच्या पायांच्या तळव्यांखाली राख होतील, असे सैन्यांचा परमेश्वर म्हणतो. माझा सेवक मोशे याची व्यवस्था स्मरा, जी मी त्याला होरेब येथे सर्व इस्राएलासाठी विधी व न्यायनियमांसह आज्ञापिली होती. पाहा, परमेश्वराचा महान व भयप्रद दिवस येण्यापूर्वी मी तुमच्याकडे एलीया संदेश्यास पाठवीन; आणि तो पित्यांचे हृदय पुत्रांकडे, आणि पुत्रांचे हृदय त्यांच्या पित्यांकडे वळवील; नाहीतर मी येऊन पृथ्वीला शापाने मारीन. मलाखी ४:१-६.

- बायबलची सुरुवात (उत्पत्ति) आणि बायबलचा शेवट (प्रकटीकरण).
- जुन्या कराराचा आरंभ (उत्पत्ती) आणि जुन्या कराराचा शेवट (मलाखी).
- नव्या कराराची सुरुवात (मत्तय) आणि नव्या कराराचा शेवट (पुन्हा प्रकटीकरण).
- योहानाच्या साक्षीची सुरुवात (योहानाचे सुवार्तावृत्त) आणि योहानाच्या साक्षीचा शेवट (पुन्हा, प्रकटीकरण).
- मलाखीचा आरंभ आणि मलाखीचा शेवट.
- मत्तयाच्या सुवार्तेचा आरंभ आणि मत्तयाच्या सुवार्तेचा शेवट.
- योहानाच्या सुवार्तेचा आरंभ आणि योहानाच्या सुवार्तेचा शेवट.
- चारही सुवार्तांच्या आरंभीचा भाग आणि चारही सुवार्तांच्या शेवटचा भाग.

जेव्हा आपण एकापेक्षा अधिक वेळा उल्लेख केलेल्या भविष्यसूचक प्रारंभिक किंवा अंतिम भागांना बाजूला काढतो, तेव्हा प्रकटीकरणाच्या पहिल्या तीन वचनांवर एकत्र आणून ठेवावयाच्या आठ भविष्यसूचक रेषा उरतात. उत्पत्तीच्या शेवटाबद्दल काय?

उत्पत्ति अध्याय पन्नास योसेफाच्या मृत्यूने समाप्त होतो.

आणि योसेफ शंभर दहा वर्षांचा होऊन मरण पावला; आणि त्यांनी त्याचे शवसंरक्षण केले, आणि त्याला मिसर देशात शवपेटीत ठेवण्यात आले. उत्पत्ति 50:26.

अठ्ठेचाळिसाव्या अध्यायात याकोबाच्या मृत्यूची नोंद आहे. अठ्ठेचाळिसाव्या अध्यायात प्रथम याकोबाचा मृत्यू आणि पन्नासाव्या अध्यायाच्या समाप्तीच्या वचनांत योसेफाच्या मृत्यूचा उल्लेख असल्यामुळे, उत्पत्तीच्या पुस्तकाच्या समाप्तीच्या रूपाने शेवटच्या तीन अध्यायांवर अल्फा आणि ओमेगा यांची छाप उमटते.

त्या दोन मृत्यूंचा उपयोग मिसरमधील इस्राएलाच्या बंदिवासाच्या आरंभ व समाप्तीचे प्रतीक म्हणून केला आहे. आरंभी, याकोबाचे शरीर त्याच्या पितरांबरोबर दफन करण्यासाठी परत नेले जाते; आणि मोशे मिसरमधून बाहेर येतो तेव्हा, तो योसेफाचे शरीर त्याच्या पितरांच्या दफनस्थानी दफन करण्यासाठी घेऊन येतो.

मोशेने योसेफाची हाडे आपल्याबरोबर घेतली; कारण योसेफाने इस्राएलच्या संततीकडून दृढ शपथ घ्याविली होती, असे म्हणत, “देव निश्चितच तुमची भेट घेईल; आणि तुम्ही माझी हाडे येथून आपल्याबरोबर वर घेऊन जाल.” निर्गम 13:19.

उत्पत्तीचा शेवटचा भाग म्हणजे शेवटची तीन अध्याय आहेत. अठ्ठेचाळिसाव्या अध्यायात याकोब (इस्राएल) आपल्या बारा पुत्रांवर आशीर्वाद उच्चारतो, आणि ते आशीर्वाद तपासणी न्यायाच्या “शेवटच्या दिवसांत” त्या बारा वंशांवर जे काही घडते त्याविषयीच्या भविष्यवाण्या म्हणून थेट ओळखले जातात.

मग याकोबाने आपल्या पुत्रांना बोलावून म्हटले, एकत्र जमून या, म्हणजे शेवटच्या दिवसांत तुमच्यावर जे येणार आहे ते मी तुम्हाला सांगिन. एकत्र जमून ऐका, हे याकोबाच्या पुत्रांनो; आणि तुमचा पिता इस्राएल याचे वचन लक्षपूर्वक ऐका. उत्पत्ति 49:1, 2.

अन्वेषणात्मक न्यायाच्या “अंतकाळात” प्रभु आपल्या बारा पुत्रांना एकत्र जमविण्याचे वचन देतो; प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात त्यांचे प्रतिनिधित्व एक लाख चव्वेचाळीस हजार असे केले आहे. हेच ते आहेत ज्यांचे प्रतिनिधित्व योहान प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात करतो. त्यांना याकोबाकडून आलेल्या एका हाकेद्वारे एकत्र केले जाते—त्यांच्या आरंभीच्या इतिहासातून आलेल्या त्या हाकेद्वारे, जी त्यांना “ऐकण्यास” आणि “लक्ष देण्यास” सांगितली जाते. अंतकाळात, याकोबाच्या पुत्रांद्वारे पूर्वछायित केलेले लोक एक संदेश “ऐकतात” आणि “लक्ष देतात,” किंवा योहान म्हणतो तसे, त्यात लिहिलेल्या त्या गोष्टी “पाळतात.” ही पित्याकडून मुलांकडे आलेली हाक आहे; हाच एलियाचा संदेश आहे. ज्यांना बोलावले जाते त्यांना “याकोबाचे पुत्र” असे म्हटले जाते, आणि त्यांना त्यांच्या पिता “इस्राएल” याच्याकडेही

“लक्ष देणे” अपेक्षित आहे.

मलाखीमधील एसाव आणि याकोब हे शहाण्या व मूर्ख कुमारींचे प्रतिनिधित्व करतात. ही हाक त्यांचा पिता याकोब आणि त्यांचा पिता इस्राएल यांच्याकडून आहे, ज्यायोगे हे ओळख पटते की जेव्हा अंतिम हाक दिली जाते तेव्हा प्रत्येकजण लाओदिकीया अॅडव्हेंटिस्ट असतो, आणि फसवणारा याकोबाचा पुत्र व्हावे की विजय मिळवणारा इस्राएलाचा पुत्र व्हावे, ही निवड त्यांच्या स्वतःच्या हातात ठेवली जाते. त्यांना निवड करण्यास समर्थ करणारी गोष्ट म्हणजे संदेशामधील सर्जनशील शक्ती. जर संदेश वाचला, ऐकला आणि पाळला गेला, तर ज्या त्याच सर्जनशील शक्तीने सर्व गोष्टी अस्तित्वात आणल्या तिच्याद्वारे ते इस्राएलाचा पुत्र होण्याकरिता परिवर्तित केले जातात. ऐकण्यास नकार देणे म्हणजे फसवणारा याकोब याचा अनुभव कायम राखणे होय.

याकोबाने दिलेले एकत्र येण्याचे आवाहन, जे प्रकाशितवाक्यात उघड झालेल्या संदेशाचेही एकत्र येण्याचे आवाहन आहे, हे समजून घेण्यास एक महत्त्वाचे प्रतीक आहे. लेवीकांड अध्याय २६ मधील “सात वेळा” हे शिकविते की, पूर्वी विखुरले झालेले नसल्यास एकत्रीकरण होत नाही. एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे ते आहेत, जे आवाहन होण्यापूर्वीच विखुरले गेले होते. हे सत्य बायबलमध्ये पुनःपुन्हा ओळख करून दिले गेले आहे.

हे राष्ट्रानो, परमेश्वराचे वचन ऐका; आणि दूरवरच्या बेटांमध्ये ते जाहीर करा, आणि म्हणा, ज्याने इस्राएलास विखुरले तोच त्यास एकत्र गोळा करील, आणि मेंढपाळ आपल्या कळपाचे जसे रक्षण करतो तसे त्याचे रक्षण करील. यिर्मया ३१:१०.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांबरोबर नूतनीकरण करण्यात आलेल्या करारामध्ये देव आपल्या हृदयांवर आपला नियम लिहील, ही प्रतिज्ञा समाविष्ट आहे. परंतु ज्यांच्यासाठी प्रभू हे सर्जनशील कार्य करतो, ते यापूर्वी विखुरले गेलेले असतात.

पुन्हा परमेश्वराचे वचन माझ्याकडे आले, म्हणाले, हे मनुष्यपुत्रा, तुझे भाऊ, होय, तुझे भाऊ, तुझ्या नातलगांचे पुरुष, आणि इस्राएलचे सर्व घराणे, हेच ते लोक आहेत, ज्यांना यरुशलैमच्या रहिवाशांनी म्हटले आहे, “परमेश्वरापासून दूर व्हा; हा देश आम्हाला वतन म्हणून दिला आहे.” म्हणून सांग, परमेश्वर, प्रभु, असे म्हणतो: “जरी मी त्यांना परराष्ट्रीय लोकांमध्ये दूर हाकलून दिले आहे, आणि जरी मी त्यांना विविध देशांत विखुरले आहे, तरी ते ज्या देशांत गेले आहेत, तेथे मी त्यांच्यासाठी थोडक्यात का होईना, पण पवित्रस्थान होईन.” म्हणून सांग, परमेश्वर, प्रभु, असे म्हणतो: “मी तुम्हांला लोकांमधून गोळा करीन, आणि ज्या देशांत तुम्ही विखुरले गेले आहात तेथून तुम्हांला एकत्र आणीन; आणि इस्राएलचा देश तुम्हांला देईन. आणि ते तेथे येतील, आणि तेथील सर्व घृणास्पद वस्तू व तेथील सर्व घृणित कृत्ये तेथून दूर करतील. आणि मी त्यांना एकच हृदय देईन, आणि तुमच्यामध्ये नवा आत्मा ठेवीन; आणि त्यांच्या देहातून दगडी हृदय काढून टाकीन, आणि त्यांना मांसाचे हृदय देईन.” यहजेकेल ११:१४-१९.

“विखुरणे” याच्या संदर्भात एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या एकत्रीकरणाविषयी आणखी काही सांगावयाचे आहे; परंतु आपण विचार करित असलेल्या या नऊ संदर्भातील अल्फा आणि ओमेगा यांच्या स्वाक्षरीविषयीचा विचार प्रथम एकत्र आणणे आवश्यक आहे.

उत्पत्तीच्या शेवटच्या तीन अध्यायांमध्ये दोन वर्गांचे प्रतिनिधित्व केले आहे. एक बंडखोरांचा वर्ग आणि एक ज्ञानींचा वर्ग. दोन्ही वर्गांना अशी एक वाणी ऐकू येते की, हाच मार्ग आहे, त्यात चालत जा; परंतु एका वर्गाने रणशिंगाचा इशारा ऐकण्यास आणि जुन्या मार्गांनी चालण्यास नकार दिला. उत्पत्ती अठ्ठेचाळीस ते पन्नास या अध्यायांतील बंडखोरांचा वर्ग तेराव्या वंशाने दर्शविला आहे.

प्राचीन इस्राएलच्या आरंभी तेरा वंश होते आणि आधुनिक इस्राएलच्या आरंभी तेरा शिष्य होते. जो एक शिष्य इतर बारा शिष्यांपासून वेगळा ठरतो, (जसा एफ्राईम इतर वंशांपासून वेगळा ठरला होता) ते दोघेही बंडखोरीची प्रतीके आहेत. सिस्टर व्हाइट थेटपणे यहूदासाला मूर्ख कुमारी असे संबोधतात.

“गव्हामध्ये कोंडेसुद्धा होते आणि नेहमीच राहतील; शहाण्या कुमारिकांबरोबर मूर्ख कुमारिकाही असतील; आपल्या दिव्यांबरोबर भांड्यांत तेल नसलेले लोकही असतील. ख्रिस्ताने पृथ्वीवर स्थापन केलेल्या मंडळीत एक लोभी यहूदा होता, आणि तिच्या इतिहासाच्या प्रत्येक टप्प्यात मंडळीत यहूदे असतील.” Signs of the Times, October 23, 1879.

यहूदा इस्करियोत हा एक मूर्ख कुमारी होता; तो जोंधळा होता आणि जर तो मूर्ख कुमारी असेल, तर तो लाओदीकेयाही होता.

“मूर्ख कुमारींनी दर्शविलेल्या मंडळीच्या स्थितीचा उल्लेख लाओदिकीयाच्या स्थितीप्रमाणेही करण्यात आलेला आहे.” Review and Herald, August 19, 1890.

उत्पत्तीच्या अठ्ठेचाळिसाव्या अध्यायात याकोबाने योसेफाच्या दोन्ही मुलांना आशीर्वाद दिला, आणि त्या क्षणापासून त्यांचा उल्लेख “अर्धे वंश” असा केला जाऊ लागला. ते अर्धे वंश असोत वा नसोत, तरीही ते वंशच होते. यहूदा इस्कार्योत याच्या जागी मत्तीयाची नेमणूक करण्यात आली, जेणेकरून यहूदा इस्कार्योत याने पूर्वी धारण केलेले बारावे स्थान भरून निघावे. यहूदा हा एक शिष्य होता, आणि या अर्थाने—प्राचीन इस्राएलच्या शेवटी तेरा शिष्य होते, जसे आरंभी तेरा वंश होते.

योसेफाचा पुत्र एप्रैम (तेरावा वंश) बंडाचे प्रतीक ठरला, जेव्हा उत्तरेकडील दहा वंशांनी यारोबामाच्या पाठिंब्यासाठी एकत्र येऊन राज्याचे दहा उत्तरेकडील वंश आणि दोन दक्षिणेकडील वंश असे विभाजन केले. मी योसेफाचा पुत्र एप्रैम यालाच बंडाचे प्रतीक म्हणून का ओळखतो, त्याचा भाऊ मनश्शे याला नव्हे? एप्रैमाशी संबंधित असलेले बंड अठ्ठेचाळिसाव्या अध्यायात सुरू होते, याकोब आपल्या बारा पुत्रांना आशीर्वाद देण्यापूर्वीच. अठ्ठेचाळिसाव्या अध्यायात याकोब प्रथम योसेफाच्या दोन पुत्रांना आशीर्वाद देतो. मनश्शे हा पहिलावान असल्यामुळे, योसेफाची अपेक्षा असते की त्याच्या पुत्रांवरील पहिला आशीर्वाद मनश्शेवर यावा; आणि याकोबाने एप्रैमची निवड केल्याविरुद्ध योसेफ बंड करतो.

देवाच्या निवडिलेल्या लोकांचा प्रतिनिधी म्हणून एफ्राईमच्या आरंभी बंडखोरीची साक्ष आढळते, आणि एफ्राईमचा शेवट इ.स.पू. 723 पासून 1798 पर्यंत लेवीयव्यवस्था अध्याय 26 मधील “सात वेळा”च्या विखुरणीत होतो. इ.स.पू. 723 मध्ये उत्तरेकडील दहा वंशांना, म्हणजे एफ्राईमचे राज्य, (जे इस्राएल म्हणूनही ओळखले जाते) बायबलमधील भविष्यवाणीतील राज्य म्हणून एक प्राणघातक घाव बसला. त्या प्राणघातक घावाने एका कालभविष्यवाणीचा आरंभ केला, जी 1798 मध्ये पोपसत्तेला आणि तिच्या राज्याला प्राणघातक घाव बसल्याने समाप्त झाली. 1798 मधील पोपसत्तेवरील प्राणघातक घाव हा दानियेल अध्याय अकरा, वचन पंचेचाळिस मध्ये उत्तर दिशेचा राजा “कोणीही मदत करणारा नसताना आपल्या अंताला येईल” असे जे अंतिम बाबेलचे पतन आहे, त्याचे प्रतिरूप आहे. शेवटच्या दिवसांतील बाबेलची बंडखोरी आणि पतन हे 1798 मधील पोपसत्तेच्या बंडखोरी व पतनाने प्रतिरूपित झाले होते; आणि ते पुढे इ.स.पू. 723 मधील एफ्राईमच्या राज्याच्या (इस्राएलच्या) बंडखोरी व पतनाने प्रतिरूपित झाले होते; आणि ते उत्पत्तीच्या शेवटी ओळखल्या गेलेल्या योसेफाच्या आपल्या पित्याच्या भविष्यसूचक प्रेरणेवरील बंडखोरीने प्रतिरूपित झाले होते.

एफ्राइम ज्याचा एक प्रतीक आहे तो बंड त्याच्या पित्याच्या (योसेफ) आपल्या पित्याविरुद्ध (याकोबाविरुद्ध) केलेल्या बंडापासून सुरू झाला. शेवटी ते उत्तर दिशेच्या दहा वंशांच्या बंडापर्यंत पोहोचते, ज्यामुळे लेवीयविधी छब्बीसमध्ये “सात वेळा” असे “दर्शविलेले” विखुरणे घडते. उत्तर राज्य ज्या काळात विखुरले गेले त्या काळाचे दोन कालखंडांत विभाजन केलेले आहे. एकाचा शेवट इ.स. ५३८ मध्ये होतो, पुढील कालखंडाचा शेवट १७९८ मध्ये होतो, आणि हे सर्व प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात कृपाकाळ समाप्त होण्याच्या अगोदर उघडण्यात येणाऱ्या संदेशाकडे निर्देश करतात. तो संदेश बाबेलच्या अंतिम पतनाची ओळख करून देतो. एफ्राइमच्या भविष्यवाणीतील इतिहासातील प्रत्येक मार्गाचिन्हावर बंडाची खूण आढळते. जशी तेराव्या शिष्याच्या, यहूदा इस्कार्योताच्या, बंडाचीही आढळते. ही तेरा या संख्येला बंडाचे प्रतीक म्हणून ओळख करून देणाऱ्या दोन साक्षीपैकी दोन आहेत. परंतु जर एखादी व्यक्ती मिलरने

शोधलेल्या पहिल्या सत्यावर आणि अॅडव्हेंटिझमने टाकून दिलेल्या पहिल्या सत्यावर उभारलेल्या अॅडव्हेंटिझमच्या पायावर उभी नसेल, तर या पवित्र सत्यांपैकी एकही ओळखता येणार नाही.

उत्पत्तीच्या शेवटचा भाग आपण विचारात घेत असलेल्या इतर सर्व धाग्यांशी सुसंगत आहे. थोडक्यात:

आदि काळी पिता, पुत्र आणि पवित्र आत्मा या स्वर्गीय त्रयीने आकाश व पृथ्वीच्या निर्मितीचे साक्षीदारत्व केले; ही निर्मिती पुत्राने, जो वचनही आहे, पूर्ण केली. वचन हे पित्याकडून मानवजातीपर्यंत संदेश पोहोचविण्याचे माध्यम झाले, आणि मानवजातीस पित्याशी संवाद साधण्याचा एकमेव मार्गही वचनच आहे. पित्याचा संदेश पुत्राने गॅब्रिएल या देवदूताला दिला; ल्युसीफरच्या स्वर्गातील बंडानंतर गॅब्रिएलने त्याची, म्हणजेच प्रकाशवाहकाची, जागा घेतली. गॅब्रिएल प्रकाश, अर्थात संदेश, ग्रहण करतो आणि तो एखाद्या संदेशापर्यंत पोहोचवितो; संदेश हा पित्याकडील संदेश पतित सृष्टीकुलापर्यंत पोहोचविण्याची नेमणूक केलेला पवित्र सृष्टीत प्राणी असतो. संदेशास दिलेला संदेश लिहून काढला जातो आणि नंतर तो मानवजातीपर्यंत पोहोचविला जातो. संप्रेषणाच्या प्रक्रियेतील प्रत्येक टप्प्यावर संदेश पवित्र असतो, आणि याच कारणास्तव संदेश, जे पतित मानव आहेत, तेही पवित्र असले पाहिजेत. ज्या क्षणी हा पवित्र संदेश पतित मानवजातीच्या हातांत सुपूर्द केला जातो, त्या क्षणी मानवजातीसमोर अपवित्र हातांनी पवित्र संदेश हाताळण्याची शक्यता उभी राहते. म्हणून, पवित्र संदेशाचा प्रकाश प्रकाश आणि अंधकार या दोन्हीची उत्पत्ती करतो. जेव्हा हा संदेश पतित मानवकुलातील लोकांकडून स्वीकारला जातो, तेव्हा त्यात सर्व वस्तूंची निर्मिती करणारी तीच सर्जनशील शक्ती अंतर्भूत असते; हिच ती शक्ती आहे जी त्या व्यक्तीला न्याय्य ठरविते. संप्रेषण प्रक्रियेचा आरंभ तिच्या समाप्तीचे चित्रण करतो. म्हणून, जर संदेश ऐकला, वाचला आणि पाळला गेला, तर तो संदेश पतित मानवजातीचे पुनर्सृजन करून तिला पुत्राच्या प्रतिमेत घडवितो.

जो वाचतो तो धन्य आहे, आणि जे या भविष्यवाणीचे वचन ऐकतात व त्यामध्ये लिहिलेल्या गोष्टी पाळतात ते धन्य आहेत; कारण वेळ जवळ आली आहे. प्रकटीकरण १:३.

योहान अन्वेषणात्मक न्यायाच्या “शेवटच्या दिवसांत” पडलेल्या मानवजातीचे चित्रण करतो, जी आपल्या मागून येणारा आवाज ऐकते आणि भूतकाळाकडे नेणारा संदेश ग्रहण करण्यासाठी वळते. जे लोक तो संदेश स्वीकारतात आणि तो आपल्या जीवनाचा केवळ एक भाग न ठेवता, संपूर्णतः आपलेच जीवन बनवितात, ते तेथेच आणि त्या क्षणी न्याय्य ठरविले जातात. न्याय्य ठरविले जाणे म्हणजे पवित्र केले जाणे होय. जेव्हा पिता पाठविलेला संदेश वाचणारे व ऐकणारे लोक तो संदेश स्वीकारतात आणि पवित्र केले जातात, ते त्या संदेशामध्ये अंतर्भूत असलेल्या सर्जनशील सामर्थ्याद्वारेच होते. मनुष्य अब्राहामाप्रमाणे विश्वास ठेवतो तेव्हा ते सर्जनशील सामर्थ्य मनुष्यांना न्याय्य ठरविण्याचे कार्य पूर्ण करते. हा संदेश त्यांना वळून मागील आवाज ऐकण्याची सूचना देतो, जो जुन्या वाटांकडे नेतो; आणि त्या म्हणजेच पायाभूत सत्ये होत. हा संदेश त्यांना सर्व सत्यात मार्गदर्शन करतो, आणि ते जुन्या वाटांवर चालतात तेव्हा ते न्याय्य ठरविलेल्यांच्या मार्गावर चालत असतात.

परंतु न्यायी लोकांचा मार्ग हा चमकणाऱ्या प्रकाशासारखा असतो, जो परिपूर्ण दिवस येईपर्यंत अधिकाधिक प्रकाशमान होत जातो. दुष्टांचा मार्ग अंधकारासारखा असतो; ते कशामुळे ठेच लागते हे जाणत नाहीत. माझ्या मुला, माझ्या वचनांकडे लक्ष दे; माझ्या उक्तींकडे आपला कान वाकव. ती तुझ्या डोळ्यांपासून दूर जाऊ देऊ नकोस; ती आपल्या हृदयाच्या मध्यभागी राख. कारण जी त्यांना प्राप्त करतात त्यांच्यासाठी ती जीवन आहेत, आणि त्यांच्या सर्व देहाला आरोग्य आहेत. सर्व जागरूकतेने आपल्या हृदयाचे रक्षण कर; कारण जीवनाचे प्रवाह त्यातून निघतात. कुटिल तोंड तुझ्यापासून दूर कर, आणि विकृत ओठ तुझ्यापासून फार दूर ठेव. तुझे डोळे सरळ पुढे पाहू देत, आणि तुझ्या पापण्या तुझ्यासमोर सरळ दृष्टी ठेवत. आपल्या पायांच्या मार्गाचा विचारपूर्वक विचार कर, आणि तुझे सर्व मार्ग स्थिर होऊ देत. उजवीकडे किंवा डावीकडे वळू नकोस; आपले पाऊल वाईटापासून दूर ठेव. नीतिसूत्रे 4:18-27.

ज्यांना प्रकट केलेल्या संदेशाद्वारे नीतिमान ठरविण्यात आले आहे, ते सतत वाढत जाणाऱ्या प्रकाशाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या मार्गावर चालतात; परंतु तोच प्रकाश दुष्टांच्या मार्गास तितक्याच प्रमाणात अधिक अंधकारमय करतो.

प्रकाश अंधारापासून वेगळा होतो. प्रारंभी प्रकाश असावा अशी आज्ञा करणारी सर्जनशील सामर्थ्य शेवटी मानवजातीवर तसाच परिणाम उत्पन्न करते, जसा प्रारंभी प्रकाशाने केला होता. जो वर्ग मागून येणारा आवाज ऐकण्यास नकार देतो, आणि म्हणून अंधकारमय झालेल्या मार्गावर चालणे निवडतो, तो त्याच्या वचनावर “ठेच खातो,” कारण ते पायाभरणीच्या दगडावर, त्या जुन्या परीक्षित दगडावर ठेच खातात. तो आवाज अल्फा आणि ओमेगा आहे; आणि जेव्हा नीतिमान ठरविलेले ते शब्द ऐकतात आणि आपली अंतःकरणे त्या शब्दांकडे वळवितात, तेव्हा ते ते शब्द आपल्या अंतःकरणाच्या मध्यभागी ठेवतात; कारण अल्फा आणि ओमेगा त्यांच्या अंतःकरणांना पित्यांकडे, (भूतकाळाकडे) वळवितो, आणि पित्यांची अंतःकरणे शेवटाकडे निर्देश करतात.

नीतिमानाचा मार्ग सरळ आहे; हे अत्यंत सरळ असणाऱ्या, तू नीतिमानाच्या वाटेचे तोलून मापन करतोस. होय, हे परमेश्वरा, तुझ्या न्यायांच्या मार्गात आम्ही तुझी प्रतीक्षा केली आहे; आमच्या आत्म्याची इच्छा तुझ्या नावाकडे आणि तुझ्या स्मरणाकडे आहे. माझ्या आत्म्याने मी रात्री तुला अभिलाषिले आहे; होय, माझ्या अंतर्दामधील माझ्या आत्म्याने मी पहाटे तुला शोधीन; कारण जेव्हा तुझे न्याय पृथ्वीवर प्रगट होतात, तेव्हा जगातील रहिवासी धार्मिकता शिकतील. यशया 26:7-9.

देव न्यायींच्या मार्गाने चालणाऱ्यांचे तोल करतो, अथवा त्यांचा न्याय करतो, आणि तो हे “शेवटच्या दिवसांत” करतो, जेव्हा त्याचे न्याय देशात प्रगट होतात. न्यायी ते आहेत ज्यांनी दहा कुमारांच्या दृष्टांतातील विलंबाच्या काळाची पूर्तता करत प्रभूची प्रतीक्षा केली आहे. वाढत्या ज्ञानाच्या मार्गाने चालणाऱ्यांची इच्छा देवाच्या नावाचे, म्हणजेच त्याच्या स्वभावाचे, अधिकाधिक समज प्राप्त करण्याची असते. ज्यांनी आपल्या प्रभूची प्रतीक्षा केली आहे, तेच अंतिम इशान्याचा संदेश घोषित करणारे आहेत; कारण तेच मध्यरात्रीची हाक घोषित करणारे आहेत, जी अर्थातच प्रकटीकरण अठराच्या पहिल्या अंतर्गत संदेशाची आहे, आणि त्यानंतर दुसरा, बाह्य संदेश येतो.

आणि या गोष्टींनंतर मी दुसरा एक देवदूत स्वर्गातून उतरून येताना पाहिला; त्याच्याकडे महान अधिकार होता; आणि त्याच्या तेजाने पृथ्वी प्रकाशित झाली. आणि त्याने प्रबळ आवाजात मोठ्याने हाक मारून म्हटले, “महान बाबेल कोसळली आहे, कोसळली आहे; आणि ती दुष्टात्म्यांचे निवासस्थान, प्रत्येक अशुद्ध आत्म्याचे आश्रयस्थान, आणि प्रत्येक अशुद्ध व घृणास्पद पक्ष्यांचा पिंजरा झाली आहे. कारण सर्व राष्ट्रांनी तिच्या व्यभिचाराच्या क्रोधमदिराचे पान केले आहे, आणि पृथ्वीवरील राजांनी तिच्याबरोबर व्यभिचार केला आहे, आणि पृथ्वीवरील व्यापारी तिच्या विलासाच्या विपुलतेमुळे धनवान झाले आहेत.” आणि मी स्वर्गातून दुसरा आवाज ऐकला, तो म्हणत होता, “हे माझ्या लोकांनो, तिच्यातून बाहेर पडा, म्हणजे तुम्ही तिच्या पापांत सहभागी होणार नाही, आणि तिच्या पीडांपैकी काहीही तुम्हांला भोगावे लागणार नाही.” प्रकटीकरण 18:1-4.

जेव्हा प्रकटीकरण अठरावा अध्यायातील देवदूत ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी उतरला, तेव्हा सेव्हॅन्-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चने जुन्या मार्गाकडे परत येण्याच्या त्याच्या अंतिम हाकेला नकार दिला. त्या वेळी संयुक्त संस्थानांतील खऱ्या प्रोटेस्टंटवादाचे शिंग राहणे तिने थांबविले. त्यानंतर, ज्यांनी त्या प्रबळ आवाजाच्या संदेशाला स्वीकारून तो खाल्ला, त्यांच्यासाठी एक परीक्षेची प्रक्रिया सुरू झाली; याचे प्रतिरूप योहानामध्ये दिसते, जेव्हा प्रकटीकरण दहावा अध्यायातील देवदूत अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी उतरला. पहिल्या देवदूताचा संदेश नाकारला गेला तेव्हा ज्याने खऱ्या प्रोटेस्टंटवादाचा झगा धारण केला होता, त्या आध्यात्मिक राष्ट्राने मग अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाच्या पावलांवर पाऊल ठेवले.

प्रकटीकरण दहाव्या अध्यायात देवदूताच्या हातातील लहान पुस्तकातील संदेश ज्यांनी स्वीकारला, त्यांनाच तेव्हा खरे प्रोटेस्टंट शिंग देण्यात आले. १८४० ते १८४४ या काळात अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी झालेली परीक्षा-प्रक्रिया, ११ सप्टेंबर २००१ पासून अमेरिकेतील रविवारच्या कायद्यापर्यंत अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी होणाऱ्या परीक्षा-प्रक्रियेचे प्रतिनिधित्व करते. १८४० ते १८४४ या पहिल्या इतिहासामध्ये, तसेच ११ सप्टेंबर २००१ रोजी आरंभ झालेल्या परीक्षा-प्रक्रियेमध्ये, प्रोटेस्टंटिझमची जबाबदारी धारण करणाऱ्या पूर्वीच्या विश्वासूच्या समूहाकडून, खऱ्या प्रोटेस्टंटिझमची जबाबदारी स्वीकारणाऱ्या नव्या विश्वासूच्या समूहाकडे, एक व्यवस्थाकालीन संक्रमण चिन्हांकित होते.

न्याय्य ठरविलेल्यांच्या मार्गाविषयीच्या आपल्या विचारात अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, त्या इतिहासाच्या अंतर्गत एक अशी निराशा आढळते जी उशीराच्या काळाच्या प्रारंभाची खूण ठरते. त्या काळात विश्वासू आपल्या प्रभूची प्रतीक्षा करतात; हा काळ मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाचे सील उघडण्यात येऊन समाप्त होतो. अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी असलेली ती परीक्षेची प्रक्रिया 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश संपुष्टात आल्यावर समाप्त झाली. शेवटी असलेली परीक्षेची प्रक्रिया, योहानाने प्रतिनिधित्व केलेल्यांसाठी, संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्याच्या वेळी समाप्त होते. शेवटीचा मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश, जसा प्रारंभी झाला तसाच, समाप्त होईल; आणि अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी परीक्षेच्या प्रक्रियेच्या समाप्तीपूर्वीच मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेशाचे सील उघडण्यात आले होते. प्रारंभीचा मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश आता शेवटी सीलमुक्त केला जात आहे.

जेव्हा दुष्ट मूर्ख कुमारी मृत्यूशी करार करतात, तेव्हा धर्मी ठरविलेल्या शहाण्या कुमारी देवाशी करारात प्रवेश करतात.

तो ज्याला तो म्हणाला, “हा तो विसावा आहे, ज्यायोगे तुम्ही थकलेल्या मनुष्यास विश्रांती देऊ शकता; आणि हेच ते ताजेतवानेपण आहे”; तरी त्यांनी ऐकले नाही. पण परमेश्वराचे वचन त्यांच्यासाठी आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे, असे झाले; यासाठी की ते जावेत, आणि मागे पडावेत, आणि मोडून पडावेत, आणि पाशात अडकावेत, आणि धरले जावेत. म्हणून, हे उपहास करणाऱ्या पुरुषांनी, जे यरुशलेममधील या लोकांवर राज्य करता, परमेश्वराचे वचन ऐका. कारण तुम्ही म्हटले आहे, “आम्ही मृत्यूशी करार केला आहे, आणि अधोलोकाशी आम्ही समझोता केला आहे; जेव्हा प्रचंड फटका ओसंडून जाईल, तेव्हा तो आमच्यापर्यंत येणार नाही; कारण आम्ही असत्याला आपले आश्रयस्थान केले आहे, आणि कपटाखाली आम्ही स्वतःस लपविले आहे”; म्हणून प्रभू परमेश्वर असे म्हणतो, “पाहा, मी सियोनमध्ये पायासाठी एक दगड ठेवत आहे, परीक्षित दगड, अमूल्य कोनशिला, खात्रीचा पाया; जो विश्वास ठेवतो तो घाई करणार नाही.” यशया 28:12-16.

न्याय्य ठरलेले लोक मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा पवित्र संदेश मंडळीपर्यंत घेऊन जातात, आणि त्यानंतर ते मानवजातीला बाबेलमधून बाहेर बोलावत दुसऱ्या आवाजाचा संदेश घोषित करतात.

“म्हणून जगाला इशारा देण्यासाठीच्या अंतिम कार्यात, मंडळ्यांना दोन वेगवेगळ्या हाका दिल्या जातात. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश असा आहे, ‘बाबेल पडले आहे, पडले आहे, ते मोठे नगर; कारण तिने आपल्या व्यभिचाराच्या क्रोधद्राक्षारसाने सर्व राष्ट्रांना पाजिले आहे.’ आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या प्रबळ घोषणेत स्वर्गातून एक वाणी ऐकू येते, जी म्हणते, ‘माझ्या लोकांनो, तिच्यामधून बाहेर पडा; म्हणजे तुम्ही तिच्या पापांचे भागीदार होऊ नये, आणि तिच्या पीडांपैकी काहीही तुम्हांला प्राप्त होऊ नये. कारण तिची पापे स्वर्गापर्यंत पोहोचली आहेत, आणि देवाने तिच्या अधर्माची आठवण केली आहे.’” Review and Herald, December 6, 1892.

जे बाबेलातून बाहेर येतात आणि न्यायींच्या मार्गावर चालणाऱ्यांशी जुळतात, ते स्वर्गीय त्रयीच्या नावाने दर्शविलेल्या बाप्तिस्म्याच्या पाण्याद्वारे कळपात स्वीकारले जातात. जे नीतिमान ठरविले गेले आहेत—ते मग पात्मोस येथे योहानाला दिलेला संदेश सध्या ऐकत असलेले असोत, किंवा त्यानंतर बाबेलातून बाहेर बोलावले गेलेले असोत—ते सर्व पवित्र आत्मा प्राप्त करून नीतिमान ठरविले जातात. पवित्र आत्म्याच्या दैवीत्वाचा आणि मनुष्याच्या मानवतेचा तो संयोग, ख्रिस्ताने स्वतःवर मानवी स्वभाव धारण केला तेव्हा, उदाहरण म्हणून मांडल्याप्रमाणे, सिद्ध करण्यात आला. एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे दोन साक्षीदारांवर, याकोबाचे बारा पुत्र आणि बारा शिष्य, यांच्यावर प्रतिनिधित्व करण्यात आले. दुष्टांचे प्रतिनिधित्व तेराव्या वंशाने आणि तेराव्या शिष्याने केले आहे. दोन्ही उदाहरणांतील ही दोन्ही “तेरा” देवासाठी याजक व्हावेत म्हणून बोलावली गेली होती, आणि जे त्या बोलावणीला नाकारतात त्यांचे प्रतिनिधित्व एसाव करतो, तर त्याचा धाकटा भाऊ याकोब त्या बोलावणीला स्वीकारणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतो. एसाव आणि याकोब हे दोघेही जगाच्या शेवटी असलेल्या लाओदिकेयातील सातव्या-दिवसाच्या अॅडव्हेंटिस्टांचे प्रतिनिधित्व करतात. एक वर्ग संदेशाच्या लिखाणांद्वारे पोहोचविलेला पवित्र संदेश स्वीकारतो आणि इस्राएलमध्ये परिवर्तित होतो, तर एसाव आपले नाव कायम राखतो.

अर्थात, अल्फा आणि ओमेगा यांच्या या नऊ ओळींमध्ये याहून बरेच काही आहे, कारण हे देवाच्या वचनातील आरंभ आणि समाप्ती यांचे केवळ एक संक्षिप्त सारांश होते.

इतिहासाच्या नऊ रेषा, ज्या सृष्टीपासून दुसऱ्या आगमनापर्यंतच्या भविष्यवाणीपर इतिहासांचे प्रतिनिधित्व करतात. आरंभ आणि समाप्ती यांच्या या सर्व नऊ भविष्यवाणीपर रेषा थेट प्रकटीकरण अध्याय तीनच्या पहिल्या तीन वचनांशी जोडलेल्या आहेत. ती तीन वचने हे ओळखून देतात की येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण, जे कृपाकाळ संपण्याच्या अगोदर उघडले जाते, हे देवाच्या सर्जनशील सामर्थ्याचे प्रकटीकरण आहे. मोशेच्या काळापासून प्रकटकर्ता योहानाच्या काळापर्यंत, निरनिराळ्या साक्षीदारांनी दिलेल्या साक्षींमधून, अशी गुंतागुंतीची परस्पर-विणलेली साक्ष आणखी कोणते सामर्थ्य उभारू शकले असते?

तुझ्या पादत्राणे काढ, कारण ही पवित्र भूमी आहे.